

Odbor životního prostředí
/ vodoprávní a stavební úřad

Adresa pracoviště:
Pardubická 67
537 16 Chrudim

Č. j.: CR 064362/2026 OŽP/CI
Spis. Zn.: CR 059192/2026 OŽP/CI
Váš dopis ze dne:
Spis. a skart. znak a lhůta: 231.12 V/5
Počet listů: 2
Počet příloh: 0
ČVE: z 106/99 (H/503/5692)

Vyřizuje: Lenka Coufalová
Tel: 469 657 334
E-mail: lenka.coufalova@chrudim-city.cz

V Chrudimi dne: 7.7.2026

Rozhodnutí

Městský úřad Chrudim, Odbor životního prostředí, vodoprávní a stavební úřad, jako vodoprávní úřad příslušný podle § 104 odst. 2 písm. c) a § 106 odst. 1 zákona č. 254/2021 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, jako stavební úřad podle § 30 odst. 3 písm. a) zákona č. 283/2001 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů, dle interních předpisů úřadu pro stavby vodních děl (viz § 55 vodního zákona), jako vodoprávní úřad vykonávající státní správu na úseku vodovodů a kanalizací příslušný podle § 25 písm. b) a § 27 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění pozdějších předpisů, a místně příslušný správní orgán podle § 11 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů a podle § 61 odst. 1 písm. c) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, konkrétně pak i jako povinný subjekt podle § 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, dále označený jen jako „vodoprávní úřad“ anebo „povinný subjekt“ o žádosti o poskytnutí informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“),

rozhodl v souladu s ustanovením § 15 odst. 1 a § 11a odst. 1 písm. b) InfZ o žádosti bytem ze dne 22.6.2026 o poskytnutí informace takto:

Žádost žadatele ze dne 22.6.2026, evidovaná pod spis.zn. CR 059192/2026 o poskytnutí informací se z důvodu zneužití práva na informace odmítají.

Odůvodnění

Povinný subjekt obdržel prostřednictvím datové schránky následující žádost o informaci výše uvedeného žadatele:

Žádost podle zákona č. 106/1999 Sb. – primární pokladní a účetní doklady k úhradě pokuty VS

Vážení,

podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, žádám o poskytnutí existujících

což je může za určitých výjimečných okolností významně zatížit. Nelze přehlédnout, že kverulační, zjevně šikanozní, či dokonce pracovní kapacitu orgánů veřejné moci z různých důvodů cíleně paralyzující výkon tohoto práva může mít významné negativní důsledky, které za určitých okolností mohou popřít dokonce i smysl a účel práva na svobodný přístup k informacím. Jedním z nástrojů, jak zabránit zneužívání tohoto práva, a tím i jeho diskreditaci v očích veřejnosti i orgánů veřejné moci, proto musí být i citlivá regulace nadužívání tohoto práva v případech výše uvedených.“ Judikatura správních soudů chápala zneužití práva až do jeho zákonného zakotvení novelou InfZ jako „faktický“ důvod pro odmítnutí žádosti, byť InfZ takový důvod odmítnutí dříve výslovně neobsahoval. V této souvislosti lze odkázat např. na rozhodnutí NSS č.j. 7 As 101/2011-66, 9 Ans 7/2012-56, 8 As 22/2010-91, 9 As 111/2011-3, 8 Aps 6/2012-17, které i když se netýkají přímo oblasti poskytování informací, lze jejich závěry zobecnit i na posuzování žádostí o informace.

Povinný subjekt v tomto rozhodnutí aplikuje výjimečný koncept zneužití práva. S odkazem na judikaturu správních soudů a nyní znění § 11a odst. 1 písm. b) InfZ pak uvádí, že jen neustále opakované žádosti nepostačují k závěru o zneužití práva na informace. Dalším znakem svědčícím pro zneužití práva je zjištění primárního účelu podávání žádostí o informace. V daném konkrétním případě primárním cílem postupu žadatele není uplatnění práva na informace, ale snaha zahltit povinný subjekt žádostmi v reakci na jeho konání vůči žadateli jako pachateli přestupku. Ustanovení o možnosti odmítnout žádost o informace z důvodu zneužití práva na informace bylo do InfZ vloženo novelou č. 241/2022 Sb. V důvodové zprávě je pak uvedeno, že návrh vychází z přístupu správní judikatury. Ta dovozuje, že k označení žadatele jako osoby zneužívající právo nepostačí, když tentýž žadatel podává velké množství žádostí o informace, nebo se opakovaně domáhá poskytnutí velkého množství informací, neboť množství požadovaných informací zákon nelimituje, naopak by se dalo říct, že s ním i počítá, když umožňuje prodloužit lhůtu pro vyřízení žádosti či uplatnění úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací. Příkladem může být situace, kdy byl informační zákon použit jako určitá odvěta ze strany žadatele, který byl s povinným subjektem např. v pracovněprávním sporu. Také v tomto případě povinný subjekt vnímá žádosti podané v daném množství a v rychlém sledu jako akt odvěty za konání povinného subjektu.

Ke konceptu zneužití práva na informace uvádí povinný subjekt následující. Povinný subjekt si je vědom toho, že koncept zneužití práva může být a musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a po pečlivém poměření s jinými důležitými principy právního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 1 As 70/2008-74 z 27. 5. 2010). Ústavní soud ve svých nálezech (sp. zn. Pl. ÚS 25/12 z 17. 4. 2013, sp. zn. IV. ÚS 457/10 z 18. 7. 2013) dále k otázce zneužití práv konstatoval, že zákaz zneužití práv je uznáván jako jeden ze základních principů fungování práva a je ústavně zakotven v pojmu právní stát. Dále konstatoval, že nemůže ani orgánům veřejné moci (nejen tedy soudům) tolerovat „přehnaně formalistický postup za použití v podstatě sofistického odůvodňování zřejmé nespravedlnosti“ (sp. zn. I. ÚS 199/11 z 26. 1. 2012). Z uvedené judikatury soudů má krajský úřad za doložené, že koncept zneužití práv původně ovládající oblast výkonu subjektivních práv (viz i Hendrych D. a kol.: Právní slovník, 3. vydání, Praha: C. H. Beck, 2009) je použitelný i v oblasti veřejných subjektivních práv, a tedy i v oblasti uplatňování práva na informace. Uplatnění základních principů práva je nezbytné, a to i bez existence psaného práva v dané věci (viz Hendrych D. a kol.: Správní právo – Obecná část, 8. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012, s. 55).

Právo na informace (čl. 17 LZPS) patří mezi základní práva politická. Povinnost státních orgánů a orgánů územní samosprávy přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti je dnes chápána jako součást (předpoklad) práva každého na svobodu projevu. Tato svoboda (i povinnost a odpovědnost z ní vyplývající) zahrnuje svobodu zastávat názory, přijímat a rozšiřovat informace. Svoboda projevu je nejdůležitějším politickým právem. Není však neomezená. I z pohledu evropského práva se neuplatní mimo jiné v případech zneužití práva (viz čl. 10 a čl. 17 Evropské úmluvy o lidských právech) nebo ochrany práv jiných. Se svobodou projevu je spojeno právo občana na projev sledující veřejný zájem

(Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M.: Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1024 a následující), které požívá zvýšené ochrany. Toto privilegované postavení bezesporu dopadá na právo kritizovat či jinak hodnotit činnost veřejných institucí. Lze dovodit, že zásah do práva na svobodu projevu musí být dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) posuzován v kontextu celého konkrétního případu, včetně posouzení nezbytnosti tohoto zásahu a současně jeho přiměřenosti (tamtéž s. 1007 a násl.).

Jak bylo uvedeno výše, skutečnost, že žadatel podává velké množství žádostí o poskytnutí informací, přirozeně sama o sobě neznamená, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující pro kvalifikaci podání jako zjevně obstrukčního, a tedy zneužívajícího právo, je početnost, sériovost a stereotypnost podaných žádostí spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů a zejména pak motiv (skutečný účel podávání žádostí) žadatele.

S ohledem na výše uvedené tak povinný subjekt konstatuje, že po provedení testu proporcionality dospěl k závěru, že žadatel podáváním žádostí sleduje jiný cíl, než získání informací, a to cíl zákonem neaprobovaný, spočívající v zaměstnání povinného procesem vyřizování žádostí jako akt odvety na konání povinného subjektu při řešení přestupku žadatele. K tomu povinný subjekt uvádí, že v případě, že žadatel není spokojen s vyřízením přestupku v blokovém řízení a domnívá se, že byla zásadně porušena jeho práva, má možnost postupovat v souladu s právním řádem, a to cestou přezkumu.

III.

S ohledem na výše uvedené povinný subjekt rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání, a to ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí. Odvolání se podává ke Krajskému úřadu Pardubického kraje prostřednictvím Vodoprávního a stavebního úřadu v Chrudimi.

Ing. Ivo Rychnovský
vedoucí Odboru životního prostředí

Obdrží:

FO MěÚ Chrudim – na vědomí